

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobce: **Ing. J. F.**
bytem XXX

proti
žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného ze dne 7. 4. 2017,

takto:

- I. Soud určuje, že zásah žalovaného ze dne 7. 4. 2017, který spočívá v poskytnutí informací ohledně výše odměn žalobce, včetně odůvodnění jejich poskytnutí, je nezákonným.
- II. Žalovanému se přikazuje, je-li to možné, aby obnovil stav před zásahem.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 13 800 Kč, a to do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal určení nezákonnosti zásahu Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 7. 4. 2017, který spočíval v poskytnutí informací ohledně výše odměn žalobce, včetně odůvodnění jejich poskytnutí.
2. Žalobce blíže uvedl, že žalovanému byla doručena žádost o poskytnutí informací dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“), v níž se JUDr. Ing. et Ing. Mgr. P. M. (dále též „žadatel“) domáhal poskytnutí informací, které se týkaly i žalobce a to ohledně výše jeho platů a odměn za posledních 5 let. Žalobce, který byl prostřednictvím emailu ze

dne 27. 3. 2017 seznámen s obsahem žádosti, byl následně vyzván k podání stanoviska. Spolu s dalšími dotčenými osobami vzal žalobce žádost na vědomí a uvedl, že nesouhlasí s poskytnutím požadovaných informací. Navzdory tomuto stanovisku žalovaný žádosti vyhověl. Poté byla žalovanému doručena druhá žádost téhož žadatele, v níž žádal o poskytnutí výše jednotlivých odměn k základnímu platu, včetně jejich odůvodnění v každém roce jejich činnosti na MHMP v letech 2012 až 2016 u stejných osob, kromě pracovníků podatelny. Žalovaný dne 7. 4. 2017 s poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 55/2012 – 62 ze dne 22. 10. 2014 poskytl žadateli požadované informace, a to písemností ze dne 7. 4. 2017, č. j. MHMP 488693/2017.

3. Žalobce s uvedeným postupem žalovaného nesouhlasí a je přesvědčen, že žalovaný měl jako povinný subjekt k poskytnutí informací dle zákona o svobodném přístupu k informacím žádost odmítnout rozhodnutím, neboť k poskytnutí výše odměn a jejich zdůvodnění nebyl důvod.
4. *V prvním žalobním bodu* žalobce nejprve popisuje průběh správního řízení o správním deliktu žadatele a upozorňuje, že v jeho průběhu podal žadatel více žádostí o informace. V první žádosti, kterou však tato žaloba nenapadá, spatřuje rozpor v poskytnutí informací, jako jsou jména, příjmení, funkce, vzdělání, délku praxe na MHMP a výši jejich platů a odměn ..., které se týkají pracovníků podatelny MHMP na pracovišti na Pankráci., a to z důvodu, že se tyto informace neposkytují u osob, které vykonávají u povinného subjektu činnosti pomocné nebo servisní povahy.
5. *Ve druhém žalobním bodu* žalobce napadá postup povinného subjektu, který ke druhé žádosti o poskytnutí informací, poskytl informace o výši jednotlivých odměn k základnímu platu včetně jejich odůvodnění „v rozpisu jednotlivých měsíců a nikoli let, jak žadatel požadoval“. Dle žalobce se jedná o služební hodnocení zaměstnance, které je vyjmutο z působnosti zákona o svobodném přístupu k informacím. Na podporu uvedeného žalobce poukazuje na rozsudek NSS ze dne 29. 7. 2009, č. j. 1 As 98/2008 – 148.
6. *Ve třetím žalobním bodu* žalobce upozorňuje na skutečnost, že z podaných žádostí je patrné zneužití práva, neboť žadatel v žádosti uvedl, že v případě zastavení řízení o přestupku netrvá na poskytnutí informace požadované v první žádosti. Žalobce dovozuje zneužití práva i z opakovaného podávání žádostí o nesmyslné informace, např. z jakého důvodu byla sundána určitá dopravní značka. Dle žalobce se šikanózními žádostmi o výši platu, které se týkaly osob podílejících se na řízení o správním deliktu proti žadateli, snažil žadatel o „vychování“ povinného subjektu, aby rozhodoval dle žadatelových představ, k čemuž navrhl, aby soud vyšel z kompletní spisové dokumentace týkající se správního deliktu žadatele.
7. *Ve čtvrtém žalobním bodu* namítá žalobce, že není zřejmé, zda byl proveden test proporcionality, jež má být v těchto případech proveden a neztotožňuje se s žalovaným, že tak již učinil zákonodárce, když v ustanovení §8a a 8b zákona o svobodném přístupu k informacím neuvedl platy zaměstnanců veřejné správy.
8. *V pátém žalobním bodu* žalobce tvrdí, že se cítí být poškozen tím, že žalovaný nejednal s péčí řádného hospodáře, čímž nepříznivě zasáhl do veřejných financí. Žalobce spatřuje poškození své osoby jako daňového poplatníka, když jsou daně, které pravidelně platí vynakládány na poskytování informací na šikanózní podání. Na základě § 17 zákona o svobodném přístupu k informacím, nařízení č. 173/2006 a sazebníku žalovaného činily náklady na poskytnutí informace celkem 107,90 Kč a tudíž tato částka nespadá pod bod IV

číslo 3. sazebníku, dle kterého povinný subjekt nepožaduje náhradu výdajů nepřesahujících 100,- Kč.

9. V písemném vyjádření navrhl žalovaný zamítnutí žaloby, neboť žadateli byly poskytnuty informace v souladu se zákonem o svobodném přístupu k informacím.
10. K meritu věci žalovaný uvedl, že v daném případě při vyřizování žádostí o informace vždy nejprve vyzval dotčené osoby ve smyslu § 20 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím ve spojení s § 4 odst. 4 a § 38 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) k vyjádření. Ve vyjádření žalobce poukazoval na snahu žadatele o zneužití práva na informace dle zákona o svobodném přístupu k informacím. Žalovaný následně posoudil vyjádření žalobce ve vztahu k první žádosti o informace a dospěl k závěru, že se ze strany žadatele nejedná o zneužití práva, ale o oprávněný výkon práva na informace dle zákona o svobodném přístupu k informacím. Žadatel ve svém podání uvádí věcnou a časovou posloupnost řízení a podání a nezastírá, že informace požaduje v důsledku nespokojenosti s prací úředníků, neboť ze spisu vyplývá, že žalobce, který rozhodoval ve správním řízení jako osoba oprávněná žalovaného, v odůvodnění rozhodnutí chybně uvedl jméno jiné fyzické osoby než je žadatel a zmínil vozidlo s registrační značkou, jež se neshoduje s typem a registrační značkou žadatelova vozidla. S ohledem na uvedené žalovaný požadované informace poskytl.
11. Druhou žádost o poskytnutí informací obdržel žalovaný dne 23. 3. 2017, konkrétně se jednalo o výši „jednotlivých odměn k základnímu platu včetně jejich stručného odůvodnění v každém roce jejich činnosti na MHMP v letech 2012 až 2016“. Žalovaný opět vyzval dotčené osoby k vyjádření a po jejich posouzení poskytl žadateli dopisem ze dne 7. 4. 2017 informaci o výši odměn a jejich odůvodnění od prosince roku 2014 do prosince roku 2016.
12. Žalovaný při poskytování informací postupoval v souladu s právními předpisy a své závěry opřel o judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně rozsudek ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012 – 62, dle něž lze žalobce podřadit pod okruh osob, u kterých se informace o platech (i odměnách) bez dalšího poskytují. Zároveň u zaměstnanců, kteří spadají pod okruhy osob v tomto rozsudku vymezených, což žalobce byl, není dle žalobce nutné činit test proporcionality. K námitce žalobce, že žádosti představovaly zneužití práva na informace, žalovaný uvádí, že v důsledku obdržení vadného rozhodnutí, které vyhotovil žalobce jako oprávněná osoba žalovaného, měl žadatel právo na informace týkající se žalobce dle zákona o svobodném přístupu k informacím a čl. 17 Listiny základních lidských práv a svobod. Žalovaný poukázal rovněž na již zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 55/2012 – 72, na jehož základě by poskytování informací o poskytnutých odměnách mělo sloužit veřejnému zájmu na kontrole hospodaření s veřejnými prostředky. Dle žalovaného tedy nedošlo ke zneužití práva na informace.
13. Žalovaný se neztotožnil s námitkou, že odůvodnění odměn představuje „služební“ hodnocení zaměstnance a argumentuje rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2011, č. j. 5 As 57/2010, dle něž se informace o odměnách poskytují i včetně jejich odůvodnění. Odměny musí být řádně odůvodněny proto, aby byla zajištěna transparentnost vynakládání veřejných prostředků.
14. K námitce týkající se nákladů na poskytnutí informací, žalovaný uvádí, že se jednalo o náklady marginální, nezpůsobivé nepříznivě zasáhnout do veřejných financí ani žalobci způsobit majetkovou škodu či nemajetkovou újmu.

15. Žalovaný uzavírá, že vůči žalobci nebyl poskytnutím informací učiněn žádný nezákonný zásah a nebylo zasazeno do práv žalobce na ochranu osobnosti, soukromí či nedotknutelnosti osoby a že informace byly poskytnuty v souladu s právními předpisy.
16. Z těchto důvodů navrhuje žalobu zamítnout.
17. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobce i žalovaný po řádném poučení soudem ve stanovené lhůtě dvou týdnů svůj nesouhlas s takovým projednáním věci nevyjádřili (§ 51 s. ř. s.).
18. Ze správního spisu zjistil soud následující skutečnosti:
19. Dne 24. 2. 2017 byla žalovanému doručena žádost o poskytnutí informací dle zákona o svobodném přístupu k informacím, v níž se žadatel domáhal poskytnutí informací: Jména a příjmení, funkci, vzdělání, délky praxe na MHMP, výši jejich platů a odměn (řádných i mimořádných včetně bonusů) za posledních 5 let (pokud pracovali na MHMP)
 - stávajícího ředitele odboru dopravně-správních činností,
 - stávajícího ředitele odboru dopravních agend
 - stávajícího vedoucího oddělení přestupkového řízení,
 - referenta Ing. J. F.,
 - referenta JUDr. J. P.,
 - pracovníků podatelny MHMP na pracovišti Na Pankráci.
- 2) Jaká byla udělána personální a finanční opatření, aby nedocházelo k zásadním pochybením v příloze Stížnosti primátorce A. K. u pracovníků ad a) až e)?
- 3) Jak byla oceněna vždy pečlivá a vzorná práce pracovníků ad f).
20. Tuto žádost učinil žadatel součástí podání s označením „Stížnost a žádost o vyjádření; ve stížnosti si podatel stěžuje na postup úředníků ve správním řízení, v němž bylo rozhodováno o jeho správním deliktu.
21. Přípisem ze dne 1. 3. 2017 byl žalobce vyzván ve smyslu § 20 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím ve spojení s § 4 odst. 4 a § 38 správního řádu k vyjádření.
22. Ve vyjádření k podané žádosti ze dne 1. 3. 2017 žalobce poukázal na snahu žadatele o zneužití práva na informace dle zákona o svobodném přístupu k informacím, a to s odůvodněním, že vzhledem k vydání rozhodnutí, jímž byl žadatel uznán odpovědným ze spáchání správního deliktu a usuzujíc z celkového chování žadatele je patrná snaha „mstít“ se pracovníkům Magistrátu hlavního města Prahy, kteří jeho předešlá podání řešili. Dále žalobce upozornil, že v případě nesouhlasu s postupem správního orgánu se běžně využívají opravné a dozorčí prostředky, nikoliv zahlcování žádostmi o informace. V závěru žalobce vyjádřil nesouhlas s poskytnutím informací.
23. Vyjádření k žádosti doplnil žalobce přípisem ze dne 7. 3. 2017, v němž podrobně popsal průběh správního řízení s panem P. M.. Mimo jiné uvádí, že dne 20. 10. 2016 byl pan M. vyzván k uhrazení částky ve výši 600,- Kč za přestupek, který spáchal dne 16. 6. 2017. V reakci na tuto výzvu podal pan M. dne 9. 11. 2017 žádost o informace, v níž se požadoval poskytnutí informací vztahujících se ke dni spáchání přestupku (např. kolik automobilů projelo daný den na tomto úseku či osvědčení o platném cejchu radaru a jeho tolerančním poli). V odůvodnění žádosti žadatel shrnul skutkový stav a následně podotkl: „Pokud se

tato skutečnost (že bylo stejným způsobem postupováno proti ostatním vlastníkům automobilů, které projely daným úsekem rychlostí vyšší než 50 km/h – pozn.) neprokáže a Magistrát MHMP bude trvat na uhrazení částky a zahájí správní řízení se mnou, pak tyto informace potřebuji pro svoji obhajobu ve správním řízení a současně pro podání trestního oznámení na Bc. J. S. jako oprávněné úřední osoby a další neznámé pachatele pro podezření ze spáchání trestného činu dle ust. § 329 trestního zákona ze zneužití pravomoci úřední osoby, když jednají v rozporu s ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4, písm. b) a odst. 9 silničního zákona (zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů – pozn.)...a v případě, že bude tento případ odložen, pak na své žádosti o poskytnutí požadovaných informací netrám.“

24. V zápise ze dne 10. 3. 2017, č. j. MHMP 320284/2017 žalovaný dospěl k závěru, že se ze strany žadatele nejedná o zneužití práva, ale o oprávněný výkon práva na informace dle zákona o svobodném přístupu k informacím a požadované informace poskytl.
25. Dne 23. 3. 2017 byla žalovanému doručena další žádost o poskytnutí informací dle zákona o svobodném přístupu k informacím, v níž žadatel požadoval poskytnutí informací a to „Výše jednotlivých odměn k základnímu platu včetně jejich stručného odůvodnění (stačí u každé odměny jednou větou) v každém roce jejich činnosti na MHMP v letech 2012 až 2016:
 - stávajícího ředitele odboru dopravně-správních činností,
 - stávajícího ředitele odboru dopravních agend,
 - stávajícího vedoucího oddělení přestupkového řízení,
 - referenta Ing. J. F.,
 - referenta JUDr. J. P..“
26. Žalovaný prostřednictvím emailu ze dne 27. 3. 2017 seznámil žalobce s obsahem žádosti a vyzval jej k podání stanoviska. Žalobce (spolu s dalšími dotčenými osobami) vzal žádost na vědomí a uvedl, že nesouhlasí s poskytnutím požadovaných informací.
27. Dopisem ze dne 7. 4. 2017 žalovaný žádosti vyhověl s poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 55/2012 – 62 ze dne 22. 10. 2014.
28. Rozsudkem ze dne 20. 10. 2017, č. j. 3 A 99/2017-34 Městský soud v Praze žalobu zamítl jako nedůvodnou.
29. O kasační stížnosti žalobce rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 20. 2. 2018, č. j. 9 As 399/2017-38 tak, že rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 10. 2017, č. j. 3 A 99/2017-34 zrušil, a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
30. Nejvyšší správní soud upozornil Městský soud v Praze, že nebyl proveden test proporcionality mezi právem na informace a jejich šířením a právem na ochranu osobnosti a soukromého života správním ani soudním orgánem. Městský soud v Praze totiž shodně s žalovaným vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012, dle něž tento test provedl již zákonodárce v § 8b informačního zákona. Uvedený závěr však neodpovídá nálezu Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2017 ve věci sp. zn. IV. ÚS 1378/16, který na danou problematiku zjevně dopadá. Z tohoto důvodu dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že je nutno napadené rozhodnutí zdejšího soudu zrušit a ctít názor vyslovený v tomto nálezu.

31. Městský soud v Praze posoudil věc takto:
32. Žalobcem tvrzený zásah spočívá v poskytnutí informací ohledně výše jeho odměn, včetně odůvodnění jejich poskytnutí.
33. Podle § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím *povinný subjekt informace týkající se osobnosti, projevu osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.*
34. Podle § 8b odst. 1 téhož zákona *povinný subjekt poskytne základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky.* Podle § 8b odst. 3 zákona *základní osobní údaje podle odstavce 1 se poskytnou pouze v tomto rozsahu: jméno, příjmení, rok narození, obec, kde má příjemce trvalý pobyt, výše, účel a podmínky poskytnutých veřejných prostředků.*
35. Podle článku 10 Listiny základních práv a svobod *„Každý má právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě.“* Podle článku 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod *„Svoboda projevu a právo na informace jsou zaručeny.“* Podle článku 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod *„Státní orgány a orgány územní samosprávy jsou povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon.“*
36. Pokud jde o ústavněprávní rovinu věci, je třeba poukázat na čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, podle něhož jsou svoboda projevu a právo na informace zaručeny, a dále na čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod, podle něhož jsou státní orgány a orgány územní samosprávy povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon. Z hlediska případného střetu takto vymezeného práva na informace s jinými ústavě zaručenými právy je třeba v kontextu posuzované věci poukázat na obsah čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, podle něhož má každý právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života, a rovněž na čl. 10 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, podle něhož má každý právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě.
37. Z hlediska takto vymezené relevantní právní úpravy se jako jádro sporu v projednávané věci jeví otázka, zda a případně za jakých podmínek lze při postupu podle zákona o svobodném přístupu k informacím odmítnout poskytnutí informace o výši peněžitých plnění poskytovaných zaměstnanci zaměstnavatelem, který je povinným subjektem, v souvislosti s pracovněprávním vztahem, zejména informace o výši jeho platu či odměn a jejich odůvodnění poskytovaných za výkon práce.
38. Pokud jde o výklad § 8b odst. 1 a 3 zákona o svobodném přístupu k informacím ve vztahu k platovým nárokům zaměstnanců povinných subjektů, Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 5. 2011, čj. 5 As 57/2010 – 79, dospěl k závěru, že zaměstnanec, jemuž je odměna za práci vyplácena z veřejných rozpočtů, je příjemcem veřejných prostředků ve smyslu § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím. Informace o konkrétní odměně takového konkrétního zaměstnance, a to včetně její výše, je proto povinný subjekt povinen poskytnout v rozsahu vymezeném v § 8b odst. 3 citovaného zákona. Již v tomto rozsudku Nejvyšší správní soud případnou kolizi takového postupu s právem na ochranu soukromí a osobních údajů řešil ve prospěch informační svobody, neboť uvedl, že „základní osobní údaje se o osobě, které povinný subjekt poskytl veřejné prostředky, poskytnou i přesto, že jsou jinak chráněny předpisy o ochraně osobních údajů“. K možnému střetu práva na

svobodný přístup k informacím a práva na ochranu osobních údajů konstatoval, že právo na ochranu osobních údajů není neomezené, neboť podle čl. 10 odst. 3 Listiny základních práv a svobod má každý právo na ochranu před „neoprávněným“ shromažďováním, zveřejňováním a jiným zneužíváním údajů o své osobě. Stanoví-li zákon o svobodném přístupu k informacím povinnost poskytnout některé osobní údaje (jinak chráněné zákonem o ochraně osobních údajů), jedná se o jejich poskytnutí podle práva. Proto dospěl k závěru, že není třeba posuzovat střet práva na svobodný přístup k informacím a práva na ochranu osobních údajů v posuzované věci individuálně podle všech okolností případu. V zásadě tak toto rozhodnutí stálo na implicitním předpokladu, že možný střet ústavně zaručených práv na informace a na ochranu soukromí byl vyřešen již zákonodárcem, a to ve prospěch práva na informace.

39. Je skutečností, že závěry zmiňovaného rozsudku ve věci sp. zn. 5 As 57/2010 nebyly v další judikatorní praxi Nejvyššího správního soudu sdíleny bez výhrad. Samotná judikatura Nejvyššího správního soudu totiž nepřímou pracovala s uplatněním principu proporcionality při aplikaci § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím (v této souvislosti lze zmínit např. rozsudky ze dne 11. 11. 2011, č. j. 4 As 40/2010-60, a ze dne 6. 12. 2012, č. j. 1 As 169/2012-38). K zásadně odlišnému právnímu názoru na řešení možného střetu obou zmíněných ústavně zaručených práv dospěl posléze osmý senát Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 8 As 55/2012, přičemž vycházel z toho, že i přes úpravu obsaženou v ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím je zapotřebí v každém jednotlivém případě posuzovat přiměřenost poskytnutí informací o platových poměrech zaměstnanců povinných subjektů na základě testu proporcionality, jak byl zmíněn výše. Osmý senát proto usnesením ze dne 28. 2. 2013, č. j. 8 As 55/2012-23, předložil otázku rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu, který se k předložené otázce, a tedy i k jádru sporu v nyní posuzované věci, vyjádřil v rozsudku ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012-62. Své závěry shrnul rozšířený senát Nejvyššího správního soudu pod body 112 – 114, kde uvedl, že „Informace o platech zaměstnanců placených z veřejných prostředků se podle § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím zásadně poskytují. Povinný subjekt neposkytne informace o platu zaměstnance poskytovaném z veřejných prostředků jen výjimečně, pokud se tato osoba na podstatě vlastní činnosti povinného subjektu podílí jen nepřímo a nevýznamným způsobem a zároveň nevystávají konkrétní pochybnosti o tom, zda v souvislosti s odměňováním této osoby jsou veřejné prostředky vynakládány hospodárně. Osoba, o jejímž platu se má informace poskytnout, může mít v řízení před soudem postavení osoby zúčastněné na řízení podle § 34 s. ř. s.“ Pro právě posuzovanou věc je významná i úvaha obsažená v tomto rozsudku pod bodem 109, kde se uvádí, že „Poskytnutí informace by mohlo být podle okolností nezákonným zásahem povinného subjektu do práva toho, o němž se informace poskytuje, na informační sebeurčení (k tomuto pojmu viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 11. 2002, sp. zn. I. ÚS 512/02). Povinný subjekt jedná při poskytování informace jako správní orgán (v materiálním smyslu), neboť na základě kogentní normy veřejného práva vykonává svoji pravomoc tím, že žadateli poskytne informaci, kterou mu zákon ukládá poskytnout. Poskytne-li informaci, kterou mu zákon poskytnout neumožňuje, a zároveň takovéto poskytnutí bude představovat zásah do práv konkrétní osoby (viz zejm. poskytnutí informací v rozporu s § 8a, v rozsahu vybočujícím z rámce § 8b či v rozporu s § 9 nebo § 10 zákona o svobodném přístupu k informacím), může se dotčená osoba bránit zásahovou žalobou, neboť úkon povinného subjektu spočívající v poskytnutí informací nemá povahu „rozhodnutí“ ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., nýbrž „zásahu“ ve smyslu § 82 s. ř. s. (blíže k

odlišení obou typů úkonů viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, čj. 7 Aps 3/2008 – 98, č. 2201/2011 Sb. NSS, body 16-21).“

40. K výše citovaným závěrům rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu je nutno dodat, že byly podrobeny zkoumání Ústavním soudem v jeho nálezu ze dne 17. 10. 2017 ve věci sp. zn. IV. ÚS 1378/16 (viz dále), z něhož vyplývá nutnost provedení testu proporcionality před případným poskytnutím informací.
41. Zdejší soud vázán právním názorem obsaženým ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu posoudil jednotlivé žalobní body v pořadí, které vyplývá z žaloby.
42. *K prvnímu žalobnímu bodu*, v němž žalobce upozorňuje, že žalovaným byly poskytnuty informace, které se týkají pracovních podatelny MHMP na pracovišti na Pankráci, ačkoliv dle žalobce se tyto informace neposkytují u osob, které vykonávají u povinného subjektu činnosti pomocné nebo servisní povahy, soud předně konstatuje, že tato výtku nemohla být shledána úspěšnou nejen proto, že vůbec se netýká osoby žalobce, ale netýká se ani tvrzeného zásahu žalovaného ze dne 7. 4. 2017, který spočívá v poskytnutí informací ohledně výše jeho odměn. Pro úplnost soud dodává, že se lze ztotožnit s žalovaným, že zaměstnankyně pracující na podatelně nevykonávají pouze činnosti servisní a pomocné povahy.
43. *Ve druhém žalobním bodu* žalobce namítá, že žalovaný poskytl informace o výši jednotlivých odměn k základnímu platu včetně jejich odůvodnění „v rozpisu jednotlivých měsíců a nikoli let, jak žadatel požadoval“ a přitom se dle žalobce jedná o služební hodnocení zaměstnance, které je vyjmuto z působnosti zákona o svobodném přístupu k informacím. Na podporu uvedeného žalobce poukazuje na rozsudek NSS ze dne 29. 7. 2009, č. j. 1 As 98/2008 – 148.
44. Z obsahu žádosti, která byla žalovanému doručena dne 23. 3. 2017, vyplývá, že žadatel požadoval poskytnutí informací ohledně výše jednotlivých odměn k základnímu platu včetně jejich stručného odůvodnění (stačí u každé odměny jednou větou) v každém roce jejich činnosti na MHMP v letech 2012 až 2016, mimo jiných osob i referenta Ing. J. F..
45. Jestliže žadatel výslovně uvedl, že žádá „stručné odůvodnění - stačí u každé odměny jednou větou - v každém roce jejich činnosti na MHMP v letech 2012 až 2016“, pak žalovaný poskytl informace dle požadavku tak, že k jednotlivě uvedeným odměnám uvedl i důvod (dle požadavku žadatele – jednou větou). Uvedení let, ve kterých je tato informace požadována, znamená toliko časové rozmezí, kterého se poskytnutá informace má týkat.
46. V souvislosti s námitkou, že zdůvodnění odměn je „služebním“ hodnocením zaměstnance, žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2009, č. j. 1 As 98/2008 – 148, kde soud dovodil, že odepření poskytnutí informace o služebním hodnocení policisty bylo v souladu se zákonem. Ohledně této námítky soud odkazuje na ustanovení § 15 zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky v souladu s § 6 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 287/2002 Sb., kterou se upravují některé podrobnosti služebního poměru příslušníků Policie České republiky, a konstatuje, že odůvodnění žalobcových odměn zcela nenaplní obsah služebního hodnocení policisty uvedený v § 6 vyhlášky, aby tak byla požadovaná informace odepřena. Nutno podotknout, že se na žalobce uvedený zákon o služebním poměru příslušníků Policie České republiky nevztahuje (§ 1 zákona o služebním poměru) a tedy se nejedná o služební hodnocení ve smyslu tohoto zákona. I když vyplácení odměn žalobci v daném případě nepochybně úzce

souvisí s otázkou hodnocení pracovní činnosti žalobce zaměstnavatelem, přesto zůstává skutečností, že tyto finanční prostředky jsou stejně jako plat vypláceny z veřejných prostředků a nelze proto úspěšně tvrdit, aby z tohoto důvodu nemohly být žadateli sděleny. Soud shledal i tento žalobní bod nedůvodným

47. *Ve třetím žalobním bodu* žalobce upozorňuje na skutečnost, že z podaných žádostí je patrné zneužití práva, což dovozuje z textu žádosti, kdy žadatel uvedl, že v případě zastavení řízení o přestupku netrvá na poskytnutí informace. Nadto zneužití práva žalobce dovozuje i z opakovaného podávání žádostí o nesmyslné informace.
48. V daném případě není sporné, že žalobce byl v době poskytnutí informací zaměstnancem žalovaného podílejícím se na výkonu vrchnostenských oprávnění povinného subjektu, což odpovídá jednak zařazení žalobce do funkce: ministerský rada (viz platební výměr ze dne 24. 4. 2017, č. j. 100/2017-010-PAM/3, který předložil žalobce), jednak vyplývá i ze skutečnosti, že žalobce se podílel na rozhodovací činnosti žalovaného (viz rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravněsprávních činností, oddělení přestupků ze dne 8. 2. 2017, č. j. MHMP 197737/2017/Fil).
49. Ze správního spisu nevyplývá, že by žadatel v případě zastavení řízení o přestupku netrval na poskytnutí požadované informace. Nelze se ztotožnit ani s žalobcem, že by opakované podávání žádostí o „údajně nesmyslné“ informace konstituovalo zneužití práva na informace ohledně platu, popř. odměně žalobce. Nelze ani bez dalšího tvrdit, že informace o důvodu odstranění konkrétní dopravní značky byla informací nesmyslnou.
50. V daném případě právě vady v rozhodnutí, které vyhotovil žalobce v řízení o správním deliktu, předcházely a vedly žadatele k podání předmětné žádosti o informace ze dne 23. 3. 2017. V tomto smyslu se lze ztotožnit s názorem žalovaného, že z hlediska kontroly hospodaření s veřejnými prostředky ze strany veřejnosti měl žadatel plné právo tyto informace požadovat (viz rozsudek NSS č. j. 8 As 55/2012 – 71, bod. 66). Bylo to právě vadné rozhodnutí, díky kterému žadatel zpochybňoval hospodárnost vynakládaných veřejných prostředků na platy a odměny zaměstnanců. Časová souvislost zde tedy není náhodná, nicméně nekonstituuje zneužití práva na informace, jak tvrdí žalobce. Soud v daném případě neshledal zneužití práva na informace a proto i třetí žalobní bod neshledal důvodným. Soud dodává pro úplnost, že návrh žalobce, aby soud vyšel z kompletní spisové dokumentace týkající se správního deliktu žadatele, shledal nadbytečným, zcela mimo předmět zásahové žaloby spočívající v poskytnutí informací.
51. *Ve čtvrtém žalobním bodu* namítá žalobce, že není zřejmé, zda byl proveden test proporcionality, jenž má být v těchto případech proveden a neztotožňuje se s žalovaným, že tak již učinil zákonodárce, když v ustanovení §8a a 8b zákona o svobodném přístupu k informacím neuvedl platy zaměstnanců veřejné správy.
52. Jak již bylo podáno výše, názor rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012-62, dle něž byl tento test proveden již zákonodárcem, nebyl shledán správným. Dle názoru Ústavního soudu ve věci sp. zn. IV. ÚS 1378/16 (dále jen „ústavní nálezy“) *„žádným zákonem nelze abstraktně vyloučit ochranu základních práv a svobod zaručenou ústavním pořádkem. V každém jednotlivém případě střetu ústavně zaručených práv musejí soudy a jiné orgány veřejné moci zvážit význam a intenzitu dotčených práv.“* Nelze se tak ztotožnit s původním názorem NSS, že test proporcionality provedl již zákonodárce.

53. S ohledem na judikatorní vývoj Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku (38. bod) uvedl, že „Pro posouzení projednávané věci je stěžejní, že Ústavní soud nesouhlasil se závěrem rozšířeného senátu, že test proporcionality není třeba provádět při posuzování jednotlivých konkrétních případů..... Naopak výslovně konstatoval, že žádným zákonem nelze abstraktně vyloučit ochranu základních práv a svobod zaručenou ústavním pořádkem. V každém jednotlivém případě střetu ústavně zaručených práv musejí soudy a jiné orgány veřejné moci zvážit význam a intenzitu dotčených práv. Poskytnutí informace o platech zaměstnanců veřejné sféry podmínil splněním následujících podmínek: „a) účelem vyžádání informace je přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu; b) informace samotná se týká veřejného zájmu; c) žadatel o informaci plní úkoly či poslání dozoru veřejnosti či roli tzv. „společenského hlídacího psa“; d) informace existuje a je dostupná. Nejsou-li všechny tyto podmínky splněny, potom odmítnutí poskytnout žadateli informaci o platu a odměnách zaměstnance není porušením povinnosti státních orgánů a orgánů územní samosprávy poskytovat přiměřeným způsobem informace o své činnosti, vyplývající z článku 17 odst. 5 Listiny“ (viz odst. 125 nálezu).“
54. Z obsahu správního spisu i napadených rozhodnutí vyplývá, že v posuzovaném případě test proporcionality proveden nebyl, což žalovaný nijak nerozporuje, když své rozhodnutí opírá právě o judikatorní praxi před účinností citovaného nálezu Ústavního soudu.
55. Námitka žalobce napadající neprovedení testu proporcionality před poskytnutím požadovaných informací týkajících se žalobce je proto důvodná a soud z tohoto důvodu dospěl k závěru, že došlo k zásahu do práv žalobce, který byl nezákonný.
56. Soud žalovanému ukládá, aby pokud nezákonný zásah trvá, je-li to možné, obnovil stav před zásahem, např. odstranil poskytnuté informace z internetových stránek žalovaného úřadu.
57. Pro úplnost k pátému žalobnímu bodu, v němž žalobce tvrdí, že žalovaný poskytnutím předmětných informací nepříznivě zasáhl do veřejných financí, soud uvádí, že tuto námitku neshledal důvodnou, neboť je zcela bez souvislosti s namítaným zásahem. Ohledně žalobcem uváděnému výpočtu nákladů na poskytnutí informace celkem ve výši 107,90 Kč, se soud ztotožňuje s žalovaným, že se jedná o částku marginální, která nebyla způsobilá nepříznivě zasáhnout do veřejných financí.
58. Závěrem shledává soud vhodným upozornit na skutečnost, že Ústavní soud ve 140. bodu citovaného nálezu učinil závěr, že nálezh nezakládá žádný titul pro uplatňování jakýchkoliv nároků osob (např. případných finančních náhrad), jejichž osobní údaje byly povinnou osobou poskytnuty v souladu s judikatorní praxí před účinností tohoto nálezu.
59. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalobce, proto mu přiznal náhradu nákladů řízení spočívající v zaplacených soudních poplatcích (2 000 Kč za žalobu a 5 000 Kč za kasační stížnost) a dále v úkonech právní pomoci ve výši 6 800,- Kč (za dva úkony - příprava a převzetí zastoupení, podání kasační stížnosti – § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů po 3 100 Kč § 7 bod 5 ve vazbě na § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu a dále režijní paušál ve výši 2 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Žalobci tak bude na náhradě nákladů zaplacená žalovaným celková částka 13 800 Kč. Soud nepřiznal žalobci 3x paušální částku ve výši 300 Kč, kterou požadoval za svá sdělení soudu, neboť je neshledal účelně vynaloženými náklady, které mu vznikly.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost jen tehdy, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Kasační stížnost se podává ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení písemného vyhotovení rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. dubna 2018

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M.H.